

Nr 223.

Av herrar **Olausson** och **Lundgren** i *Vendelsberg*, om skrivelse till Kungl. Maj:t i fråga om viss ändring i förordningen angående befäl å svenska handelsfartyg m. m. den 29 mars 1912.

Genom Kungl. Maj:ts nådiga förordning av den 29 mars 1912 angående befäl å svenska handelsfartyg m. m. hava närmare bestämmelser utfärdats angående behörighet att föra befäl å svenska fiskefartyg m. m. Dessa bestämmelser utgöra i vissa avseenden en tunga för dem som idka fiske särskilt på avlägsnare hav ävensom för fiskare som för sin utkomst äro nödsakade att vissa tider av året med sina fiskefartyg idka fraktfart. Särskilt må framhållas föreskrifterna i §§ 11 och 14 av nämnda förordning. Som bekant äro fiskarena i allmänhet själva ägare till sina fartyg och föra dem också i regel själva. Detta hava de gjort i långliga tider och därvid tillfullo styrkt sin kompetens att föra sina fartyg fram och tillbaka på sina ganska vidsträckta fiskeresor. Det torde därför vara svårt att påvisa några ur den praktiska erfarenheten hämtade skäl, varför ifrågavarande bestämmelser kommit till stånd.

Av de åsyftade mest framträdande svårigheterna, som i ovan nämnda förordning onödigtvis påförts fiskarena, må nämnas att för behörighet att vara befälhavare på fiskefartyg av viss beskaffenhet och viss fart erfordras att hava efter uppnådd ålder av 14 år tjänstgjort 24 eller 36 månader till sjöss i tjänst på däck. Nu hava visserligen fiskarena i sitt yrke tjänstgjort på däck i mycket längre tid, men då de i regel ej mönstrat på sjömanshus, anses de ej hava uppfyllt nyssnämnda bestämmelser. Att avlägga de stadgade kunskapsproven torde därtill för fiskarena vara förenat med vissa svårigheter, ovana som de i allmänhet äro att vid examensförhör ådagalägga sina kunskaper, trots att de i praktiken mer än väl hålla måttet för ifrågavarande befälsposter.

Det stora missnöje, som dessa bestämmelser framkallat, isynnerhet bland den bohuslänska fiskarebefolkningen, måste sålunda i viss mån anses fullt berättigat. Det händer även, då storsjöfisket vissa år är mindre givande, att fiskarebefolkningen vissa månader av året måste idka fraktfart med sina fiskefartyg å s. k. inre fart och Östersjöfart. Även för denna utkomst möta liknande kompetensfordringar, som bliva ett stort hinder för denna närings utövande. Det tarvas därför även eftergifter i bestämmelserna för mindre handelsfartyg vid inre fart och Östersjöfart.

De för fiskarena här påpekade svårigheterna skulle lämpligast kunna undanröjas ifall bestämmelserna i ovannämnda förordning ändrades därhän, att befälhavare å fiskefartyg under alla förhållanden och handelsflottans segelfartyg med mindre dräktighet än 100 ton vid s. k. inre fart och Östersjöfart undantoges från de i förordningen av den 29 mars 1912 fastställda kompetensfordringarna.

På grund av det anförda få vi vördsamt anhålla,

att Riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte hemställa, det Kungl. Maj:t täcktes vidtaga sådana förändringar i förordningen av den 29 mars 1912 angående befäl å svenskt handelsfartyg, att de här ovan omordade svårigheterna för skärgårdsbefolkningen komme att undanröjas.

Stockholm den 25 januari 1914.

Carl L. Olausson.

Oskar Lundgren.